

havde et bestemt Mandat, hvad de overhovedet heller ikke maa have efter Grundlovens Ord, de maa ikke stemme efter, hvad Vælgerne paalægge dem, men efter deres Overbevisning. Jeg finder derfor, at da det egentlig først er gennem disse tre Lovforslag, at Hovedloven, Loven om Rettens Pleje, faar Liv og Kraft, er det naturligt, at det er den, der bliver det afgørende Motiv for vor Afstemning her. Ville vi endelig have denne Lov om Rettens Pleje til at træde ud i Livet, ja, saa maa vi stemme for disse tre Lovforslag. Tro vi derimod, at Tiden ikke egner sig dertil, at vor hele finansielle Stilling ikke er saadan, at Landet kan bære de Udgifter, som dertil kræves, ja, saa stemme vi imod dem. Jeg vil i alt Fald stemme imod dem, og jeg vil indtrængende opfordre ærede Medlemmer til at gøre det samme.

Johansen: Paa dette Tidspunkt skal jeg fatte mig meget kort. Saa længe jeg har haft med Politik at gøre, har der til Tider været rejst store og stærke Klager over det Retssystem, vi have, og der har været stillet Krav om, at Grundlovens Løfteparagraffer i den Retning skulde opfyldes. Nu har man jo gennem den Retsplejelov, som vi have faaet vedtaget, i nogen Maade faaet Grundlovens Løfteparagraffer opfyldte. Om ikke helt, saa er der dog begyndt paa en saadan Maade, at man senere kan fortsætte uden at gribe forstyrrende ind i Systemet. Men for at det kan gennemføres, maa vi naturligvis have disse Supplementslove, som her ere under Forhandling. Nu have vi af den højtærede Minister hørt, at det er store Udgifter, denne Retsreform og ikke mindst de her foreliggende Lovforslag kræve, men det er jo saa, at det beror paa Rigsdagen, hvor store Udgifter man vil ofre paa disse Loves Gennemførelse. Vi have nu i denne Vinter drøftet dette Spørgsmaal og ere komne til et Resultat, der, som der Gang efter Gang har været talt om, er et Tilbud til Forhandling med det andet Ting om at se at komme til en Ordning af disse Retsforhold. Den højtærede Minister opgjorde, at det vilde koste uhyre meget, naar Delinkventomkostningerne skulde overgaa til Staten, og naar disse Beløb til Politiet, til Lønninger o. s. v. skulde gennemføres, saaledes som de her ere foreslaaede, ligesom den højtærede Minister tidligere har talt om, at Vedtagelsen af det Forslag, der fra os er kommet om Nedsættelse i Retsafgifterne, vilde medføre en Nedgang for

Statskassen, som den ingenlunde kunde bære. Naar man nu taler om, at det er Staten, der skal bære disse Udgifter, maa vi ogsaa huske paa, at saa letter det andre Steder. Det letter Kommunerne, naar de blive fri for at betale de halve Omkostninger til Politivæsenet. Det hjælper jo ogsaa — hvad jeg ikke skal komme nærmere ind paa — Smaafolk, naar de kunne faa den Hjælp, som Retsreformen byder. At Staten saa maa betale derfor, er noget, som vi vistnok alle finde berettiget. Med Hensyn til Nedgang i Retsafgifterne, skal jeg sige, at dersom Staten ikke kan taale denne Nedgang, maa vi vel ogsaa kunne enes om at gaa noget op. Jeg vil ligesom den ærede Ordfører stærkt understrege, at dette er et rent og skært Forhandlingsgrundlag, som vi byde det andet Ting, og jeg haaber, vi derigennem skulde komme til et Resultat, saaledes at vi kunne faa denne Retspleje gennemført. Det kan, som jeg før bemærkede, ikke nytte at skjule, at der fra Befolkningens Side har været et stort Krav om en Omordning af vor Retspleje. Det er Gang efter Gang krævet, at Grundlovens Løfteparagraffer herom skulde opfyldes. Vi have gjort dette, og jeg tror ogsaa, at det er vor Pligt at se at gennemføre dette paa bedste Maade. Jeg har været med til at yde mit Arbejde i den Henseende og vil fremdeles være med til at arbejde derpaa.

Piper: Den højtærede Konseilspræsident, der af og til ved smaa Sidebemærkninger viser, at han har et godt Øje til dette Ting, udtalte en Frygt for, at dette Ting var grebet af en Gammelmandssygdom, som han betegnede som „Gammelmandsødselhed“, idet han fandt det ganske uforsvarligt, at man her i Tinget dels havde stemt for de store Bevillinger til Forsvarslovene, dels havde behandlet de her foreliggende Lovforslag. Med Hensyn til disse har Ministeriet ved at lede Forhandlingen angaaende dem, dog paa en Maade accepteret dem og gjort sit til at føre dem fremad ad Lovgivnings Vej, og saafremt den højtærede Konseilspræsident og hans Parti havde maattet raade og der var blevet gennemført en Retsreform i den Udstrækning, at Forvaltningen var bleven skilt fra Domsmagten, vilde Forslagene jo kun ad den Vej være blevne endnu kostbarere. Den højtærede Minister bebrejdede os, at vi have gjort Forslagene endnu dyrere ved de Ændringsforslag, vi have stillet til det her foreliggende Lovforslag.